

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gemitus Compeditorum; Sive Tentationes, Quae Frequentius Adoriuntur Religiosos, Et A Perfectione Impediunt

Kessler, Nicolaus

Coloniae, 1677

XII Gemitus. Grave sibi iudicat, quòd amorem filialem erga Superiorem
perdiderit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46734)

spe officii faciebam, modò prosequar ob
 amorem Dei, Cœlestisque Gloriae, & ex
 amore voluntatis Divinae sic volentis, sic
 jubentis, sic severè præcipientis, sub inter-
 minatione districti judicii Dei.

G E M I T U S XII.

*Grave sibi judicat, quod amorem filialem er-
 ga Superiorem perdidit.*

Recogito O Deus salutis meae aman-
 tissime, quàm aliquando filialiter,
 quàm amorosè amaverim meos Su-
 periores, Patres spirituales, sed modò ig-
 noro, quî factum, ut dum ii lac propi-
 nant, abhorream; nauseat anima mea su-
 per eorum adhortationibus, & in absyn-
 thium vertitur quidquid propinant pro
 animæ salute, emoritur sensim affectus
 filialis, & tamen interim obedire necesse
 est, sed ah! quàm dura obedientia, cum
 tantoperè dissideat obedientis animus à
 mente præcipientis! scio equidem, & ti-
 meo, dum recogito quantoperè ad obe-
 diendum invites, imò compellas, ita ut re-
 sistere,

sistere, vel iussa declinare fas mihi non sit.
Verumtamen conqueri mihi liceat coram
te Domine, quid opus tam incessanter
monere, arguere, imperare, & imperando
increpare. Sufficiat ei quod vivam, ut alii,
& grave nihil committam, quid opus ut
me veluti pecus insanum propellat, con-
fundens & exacerbans. Non placet mihi
modus iste, sentiam cum aliis quibusdam,
quos pœnitet constituisse eum Regentem
super nos, quia non habet se, uti speraba-
mus, malle ut alius ejus teneret locum.
Tu Domine, qui potes omnia, fac quod
desideramus tanto perè, vides enim &
ipse, quàm verba ejus & actiones sine iuste,
sine modo, sine discretionem sint. Sufficere
credit, si objurgat, si increpat, quasi gran-
dis inde appareat, aut auctoritatem sibi
conciliaret, parùm curans, quid efficiat
in cordibus nostris, quàm parum sit pro-
ficuum nobis. Prudentiùs sanè faceret, si
cum respectu aliquo procederet, utpotè
qui & nos professi sumus, & membra lo-
ci & Ordinis, O quàm alius erga me fuit

antehac, quàm magna sperare me fecerat, quamobrem etiam promovere ipsum conatus fui, verùm frigefactus, emortuus est ille affectus, vel certè solùm pro forma & simulatus erat, quia jam alium se mihi modò exhibet, quàm fuerat priùs, totus mutatus ab illo; verissimum est, quod honores mutant mores, mutaverunt mores, mutaverunt sanè, sed utinam in meliùs. O quàm gratus fuit antea, qui ei defectus insinuavit, modò ah quàm ægrè audit, inò & nemo id tentare præsumit, nemo omnium modum ejus vivendi audet ei remonstrare. Et quid tandem? Cùm sic se ipso evadit quotidie imperfectior. O si sciret, quot nævos, quot defectus & errores inscius committeret, quàm aliorum corda exulceraret, quàm apud omnes displicentiam generaret, & fastidium, quàm respectum & amorem enervaret; sed trepidant universi, pars sperat, pars timet, hic ut evehatur altius, dissimulat, tacet alter ne deponatur, cæteri ne disgratiám incurrant, conticescunt pariter,

&

& quod miserabile, non desunt, qui palpant in ipso tam molliter reprehendanda, tam loquuntur applausoriè, ut mirum non sit, quod intolerabile existimet, si alius zelo succensus errorem ei conetur ponere ob oculos, & naevos, nec etiam si id fiat humiliter, & modestè servatâ omni reverentiâ & respectu, suscipere videatur in bonum.

Respondet Christus

Monens & increpans.

NE mireris fili, te istam pati in animo contradictionem, sed mirare potius, quod tuam amiseris simplicitatem & humilitatem, charitatem primam relinquendo, quæ tibi omnia reddebat suavia, dum considerares eum, qui per Superiorem loquitur, simpliciter tunc te ad ejus obsequium, & præceptum gessisti, sed præbuiisti modò autem serpenti tartareo, admisisti susurrum ejus, quia cœpisti discutere modum præcipientis, & vitam examinâsti, hæc amodò incipiunt te reddere morosum, & tardum &

somnolentum ad opera obedientiæ. Junxisti te insuper illis, qui ambulat extorto collo, qui non verentur contradicere & obloqui Superiori, cum te opportuisset respicere ad perfectiones, & ad prima fundamenta: sic esset tibi, ut fuit grata Superioris conversatio, sermo amabilis, & omnis quantumvis dura correptio tolerabilis, si ut hominem defectuosum, indoctum, impetuosum consideras, facile corruet ædificium tuum spirituale, sed audi & time, qui suum Superiorem non habet loco Dei, nec Deus eum habebit loco filii: reverentia ei debetur interior & exterior, quia non tam homini offertur, quam Deo, cujus ille gerit vices; quoniam non fallunt verba mea; qui vos audit, me audit, qui vos spernit, me spernit. Sed dices, forsan eum abjectum esse, vilem & passionatum: nihil hæc te excusant à Præcepto, à Reverentiæ exhibitione, quoniam is in eo tibi intuendus est, pro cujus amore est subiectus, præmiu[m] autem te manebit tantò excellentiùs, quantò is abjectior,

ctior,

ctior, qui præsidet, quia & tantò magis Deo obedientia & reverentia placet. Ego, qui infinities majoris conditionis fui, vide, quid præstiterim S. Josepho & Matri meæ. Præstat ergò, ut depositâ duplicitate & proterviâ ovem te geras, quæ nihil minùs curat, quàm pastoris mores, & ingenium, modò ad pascua ducatur pingua.

Sufficiat tibi, si nihil tibi malè præcipiat, cùm tuus pastor, pater & tutor sit; Beatus eris & quietus, si isthæc servaveris. Quoniam carnalis est Superior, per quem Deus in animas derivat suos favores cœlestes, quem si quis protervè per contemptum seu inobedientiam obstruit, sibimet influxus vitæ æternæ abscindit.

Observatio.

DICI solet in proverbio: *Familiaritas parit contemptum*, quod etiamsi in perfectioribus locum non habeat; apud infirmos tamen leves, & imperfectos locum habes, sat est compertum, *Lude*

cum filio, & contristabit te. Eccles. 30.
 Quod sicut uniuersim verum est in omni
 re, ita nominatim in ratione agendi Su-
 perioris cum subdito, magistri cum disci-
 pulo, qui dum assuescit agere familiariter
 cum suis, paulatim incurrit contemp-
 tum, aut certè respectum enervat in eo-
 rundem cordibus, & vice versâ, ubi se et-
 iam minus amicabiliter præbet; amaritu-
 dinem generat, magnâ proinde dexterita-
 te opus est, ut & amor, & auctoritas pa-
 riter acquiratur & conseruetur, quâ ratio-
 ne id fiat, in promptu est, scilicet virtute,
 hæc utique sola pulchros & acceptos red-
 dit, sicut & per se sola virtus splendet, &
 splendescere facit. Quare falluntur qui-
 cunque ad conciliandum sibi amorem per-
 crebram condescensionem, conniven-
 tiam, aut laxitatis permissionem id fa-
 ciunt. Imò cernitur passim, quòd vir-
 tute pollentes, estò sæviant per correptionem,
 modò tamen nôrint infundere o-
 leum, quatenus in cicatricè vulnus coëat,
 amantur plus à bonis (bonis dico, quia
 malis

malis odiosa est virtus, nec placet eis, qui secundum Deum ambulant) quam si con-
niverent, fœlix quem virtus reddit ama-
bilem, & dignum reverentiâ.

Sed causas ego internoscere cuperem,
quâ fiat, ut tam frequenter Superiores,
etiam apud probos perdant amorem.
Credo, quoniam mos quibusdam est,
ut exagerent singula, acriter corripiant in-
minimis, continuo increpantes & objur-
gantes dicta & facta filiorum reprobando:
remuneret ipsis Deus intentionem
inculpatam, quoniam ad humiliandum
eorum spiritum ista faciunt, verum om-
nia in pondere & mensura, si fatui fo-
rent, aut toti rudes, qui nihil eorum in-
telligant, sicque Superioris dictis simplici-
ter crederent, defendi posset, aut excusa-
ri modus hic agendi. Verum evenit sub-
ditis, ut ubi vident, nihil se boni præsta-
re, vituperari omnia, suggillari, & repræ-
hendi, callem obducant, & frontem obfir-
ment ut petram durissimam, ita ut in casum
verba Superioris defluant, imò deridean-

tur corde, si non ore, credentes semper exaggerationes esse, etiamsi verissima, & pura eis veritas prædicatur, hoc efficitur hoc modo. Alio modo, sed eheu iniquo nimium perditur quandoque authoritas, opinio, & reverentia Superioris, nimirum ubi scarabæi & invidiæ clientes, & æmulatores officii reperiuntur, his qui adjungitur, nisi multum fit, solidus diffuet, ac velut muscæ morientes perdet odorem unguenti, id est, opinionem præclaram de suo Superiore, ira fit eheu, ut nonnunquam juniores incautè custoditi, ubi se his adjungunt sensum sine sensu, dum à principiis sanctæ obedientiæ imò fundamentis divelluntur, à lacte matris pariter abhorrere incipiant fastidientes. Nec est, quod miretur aliquis, cur istud; causa in promptu est, quia ubi famæ odor in corde evanescit, amor simul interpescit, & persona Superioris amarescit; velut enim cibi fragrantia pascit, nutrit, sapidumque eundem reddit; ita Superioris bona existimatio.

Ast vae susurronibus istis, qui eam debilitant, enervant, adimunt, & eximunt e cordibus gradientium simpliciter! O quis dabit, quod opto unicè, ut in hoc sapiant, & caveant, cautèque ducant oves suas pastores (Magistros Superioresque intelligo) ne lupi & agni pascantur simul! ô quoties infectæ tam tenellæ plantæ horum venenosorum afflatu sterilescunt? quoniam cor eorum velut cor tigridis & verba quasi venenum Reguli, oculique quasi Basilisci. O pestilentes & pestiferos! quàm multi sanè magnam, & diu retinent semper retenturi de suis Superioribus, aut aliis etiam Officialibus cæterisque opinionem, maximo cum fructu & profectu, qui tamen ubi his sociantur cum detrahentibus detrahere, cum perverfis perverti incipiunt, errantes sicut oves, & utinam vel vocem ovis aut speciem retinerent, nec pro balatu ululatum luporum murmur & vafritiem assumerent!

Sed quid his post hæc remedii? nisi ut

I 7

seriò

feriò expendant periculum, in quo versantur? præsertim si sensibus incustoditi, passionati in verba detractoria, suggilatoria, aut despectum causantia prorumpant, considerent quàm facilè hîc etiam mortaliter peccetur; legatur Navarrus & alii: gravissimam punitionem in Dathan, Core & cæteros murmurantes contra Moysen, qui vivi descenderunt in infernum, recogitent.

Notandum etiam, quòd mutet speciem peccati ordinariè explicandam in Confessione circa Superiorem: deinde evidentissima est nota filiorum Belial, qui meritò essent separandi à communi cœtu juxta constitutiones SS. PP. quoniam Deo odibiles, similes Cham filio Noë, qui patris verenda detexit, & proinde maledictionem meruit.

His tamen quandoque evenire solet (sed utinam semper aut certè priùsquàm virus aliis infunderent) quod papilioni, qui circum lucernam volitans eam omnibus modis conatur extinguere, sed aliud non efficit,

efficit, nisi quod adustis alis sibi ipsi mortem conciscit, ita & hic, qui mores sui Superioris perpetuò circumstant ut nominis ejus famam & flammam extinguant, sed ipsi adustis nominis, sui alis obruuntur, & æternæ flammæ nisi resipiscant, addicuntur. Scitè Gregorius, *qui contra propositam sibi potestatem murmurat, aut malè sentiens ei detrahit, liquet, quòd eum redarguit, qui eandem homini potestatem dedit.*

Hi sibi jure appropriant, quod, inquit Petrus Chrysol. *A velle à solo Solis radium, & non lucet à corpore membrum & putrescit, separa filium à devotione paterna, & iam non est filius, sed pater & collega eorum, de quibus dicitur, Vos ex patre diabolo estis.*

Sunt tamen nonnulli, à quorum moribus & actionibus (nescio cur) naturali quasi fastidio abhorrent subditi, displicent omnia etiam minima, ipsi ergo se discutiant, si forsitan singulares in omnibus actionibus sint, ut talem displicentiam possint emendando eximere.

aliis

Aliis displicet Superior, quoniam non ejusdem nationis, sed sub alio sydere solum, & Solem conspexit in nativitate, ah! quàm hîc miserum vivere, nisi contemptum arceat talis Superior verborum lenitate vel largitate, aliave dexteritate, quâ devinciat sibi que jungat animos à se alienos: secus constanter dico, nævi in se conspicientur accuratiùs, tollerabuntur ægriùs, quàm in aliis ulcera & tubera foetidissima, in quibus non est hæc radix amaritudinem germinans; fœlix ille Superior, fœlices Congregationes, ubi qui subsunt & obediunt, præsentium non personam, vel vitium personæ, sed vices ejus, cujus repræsentat ille, intuentur.

His expensis cesset admiratio & indignatio eorum, qui cernunt se in horum animis amarescere, amorem evanescere, labefactari auctoritatem, perseverant tamen, & tenacissimè retinent mores dissimiles, voces insuaves, defectus displicentiam generantes, nec eos corrigunt, aut quod lacrymabiliùs, audire à suis dedignantur.

Parer-

Parergon

Ad RP. PP. Superiores & Magistros aliorum.

DEbet Superior credere (inquit Claudius Aquaviva in induct. Cap. 14.) posse etiam in se ipso non exiguam esse culpam, & si non committendo aliquid, quod interdum evenit, saltem omittendo, vel si non in re peccavit, potuit fortè in modo peccare, existimes ergo se debitorem esse, &c. Sicque juxta D. Gregorium lib. 9. Epist. 8. ad Benno- nem Abbatem: *Vulnus abscindat, ut non etiam ulceret, quod sanum est, ne si plus quam res exigit, ferrum impresserit, noceat, cui prodesse festinat.* Est Medicus ille laudandus, qui seposito timore ægrum membrum refecat, est è contra minimè commendandus, qui ne mœrore ægrum afficiat, voluntati eum suæ relinquit, est tempus corrigendi, est tempus dissimulandi, est tempus rigoris, est tempus lenitatis, quæ omnia discretio Superioris discernit: sunt, quibus non tam verba, quam ver-
b era

bera profunt, & vice versa. Veruntamen
 vix credo, quempiam facilè suadere sæ-
 vitiem, maximè autem verborum asperi-
 tatem, cùm nihil ita ornet Superiorem,
 ita nihil moveat alios, quàm exhortatio
 hominis mansueti: Ah quàm absonum,
 ubi necesse est observare diem & men-
 sem, ut serenum pastoris & Superioris
 vultum experiatur subditus! ô quàm gra-
 ve hoc afflicti, qui, ut lac sugant, ad pa-
 pillas avolant, & loco lactis absynthio
 illitas animadvertunt! sit tunc, ut quod
 factum experta est in quibusdam, & ut
 futurum prædixit S. Theresia alicubi, *ut
 è nata diffidentia, cùm de parentis affectu de-
 sperent, ante immoriantur malis, quàm
 ut ea indignabundo iudici & exsperato ape-
 riant.* Floreat ergo, floreat, obsecro,
 mansuetudo saltem in verbis, si non in
 manibus per largitionema, nne tam chara
 sunt verba lenia, quia tam pauca sunt?
 Credite mihi, hæc virtus cùm sit character
 animi paterni, si defuerit, evanescit pari-
 ter, iterum dico, credite mihi vestra au-
 thoritas,

thoritas, & cum authoritate amor, eritis neglecti, & viventes vivetis inter filios vestros, linguarum ludibrium, mentis nausea, & animorum fastidia. Econtra hanc etiam si solam habuerit Superior, estò sit quædam in largiendo tenacitas, aut ad succurrendum tarditas, habebit amorem, & bonum odorem, obsistant licet rebelles in clauastro compeditores, ofores, & discoli, semper obtinebit gratiam in bonis, metum in perversis. Miror sanè, si dantur, qui hanc virtutem aut superioritati officientem authoritatem labefactantem, aut denique dignitati præjudicantem opinentur: altioribus sanè dotibus debetur authoritas, quia talia profectò non adæquant inopiam meritorum ad defectum necessariarum virtutum, imò adimunt. O quàm amabiles efficiuntur, qui amicabiliter conversantur; secus quanta miseria, ubi pro melle fel propinant, & fumum verba redolent, bilemque ebullientem indicant. Est quidem, non inficior, & summopere
quidem

quidem necessaria, quandoque severitas & rigor, sed frustra corripitur, arguitur & increpatur subditus, nisi ea etiam adhibeatur, aut mentis à passionibus defecata serenitas aut dexteritas, quâ sic correcto, sic confuso infundatur oleum quatenus vulnus humiliationis in cicatricem coeat agnitionis & emendationis. Placeat regnare, & regnando increpare, placeat, inquam, quibusdam timor & reverentia in subjectis, sed quid sine amore timor in Religiosis?

*Oderunt peccare boni virtutis amore: & e contra:
Oderunt peccare mali formidine pœna.*

Hi proinde constringendi & coercendi, cum namque timore magis, quam amore, pœnis, & severitate potius, quam benignitate trahuntur, puniendi sunt, ubi delinquant, in hos retorquendum fulmen, siquidem pacem & confratrum animos turbant cum offensione publica, nec convivendum ullatenus, ut omnes omninò volunt, servata tamen semper sacra quadam animi mansuetudine. ut dum
sic

sic premunt, non opprimant, sed puniant
ex zelo Dei, & amore salutis.

Est & aliud sub Sole malum, quòd u-
tinam non esset, quando videlicet is, qui
in sublimitate constitutus detrectat sibi
ob oculos poni nævus errorum, ominans
aut existimans detrimentum, aut honoris
sui decrementum : sed non ita R.R.PP.
imò detur mihi & talis quidem, qui in
sublimissimo etiam honoris fastigio sit
positus, ita, ut crescere nequeat ultra in
potentia honore & existimatione, huic
crescat superest, ut se submittat, hoc
uno modo crescere poterit securus ma-
gnitudinis cum humilitate, sublimitatis
cum affabilitate : quare vix credo Deo
gratius, filiis suis ut illius, quam si ab
eisdem desiderent commoneri de iis, quæ
perperam committunt, & displicentiam
creare possunt.

O si id agerent, si eos amarent, qui li-
berè labes eorum aperiunt, si se demitte-
rent ad capiendam formam ab iis, qui &
vident in eisdem, quæ non vident ipsi!

Quis

Quis enim, obsecro, R. R. P. P. se in faciem
sic videt ac alius, ut hoc aut non necessa-
rium, aut indecens judicetis. Quaeso vos,
nolite abhorrere typum, ad quem vos
configuretis, non autem refert, quod for-
tè obtendi posset, quod minùs ii, qui vos
monent, sint prudentes, ac scientia pa-
rùm præditi, aut discretionis expertes, aut
de rebus quibus vos instruere & monere
cupiunt, nihil instructi. Quid enim? an
non Moyſes præ omnibus, qui tunc in
terra erant veris sensibus imbutus, tam-
que frequenter in Domesticam Dei in-
troduc-tus? nihilominus vir tam diversif-
tus, cum Rege regum in tabernaculo, in
monte educatus, atque institutus in aula
Principis toto orbe illustrissimi, vir tam
acuratè eruditus in arte regnandi, hic in-
quam jussus bene regendi artem accipere
à pastore Madianita, religione extraneo,
& rudi dominationis. Ita, ita vult Deus,
ut admittantur etiã doctrina non conspi-
cui, imò rogandi forent, quos arcet pu-
dor, & vetat timor, audietis sanè quæ
magno

magno vobis poterunt esse emolumento, ah! avertat DEUS, ne aut aspernantur corripiantur, arceantur, aut quòd deterius, objurgentur, qui vos monent fideliter, quoniam consequetur ex hoc, quòd & amorem & favorem perdatis apud vestros, quibuscumque vivitis! Ah! utinam ah! quis dabit, ut fiat hæc à Prælati & omnibus iis, qui in sublimitate constituti sunt, ut inquam, cum Heli Samuelem ad partem ducerent, & rogando, contestando, præcipiendo extorquerent illud, *quem me dicunt esse?* quem sentiunt? non observant in me emendanda? audiunt profectò veritatem, præsertim ubi is, qui sic rogatur, sic urgetur ab ambitionis & adulationis fece fuerit defecatus. nec intermittendum istud, estò se sciant inculpatae vitæ, nihilque funestum vel scandalosum admittere, credant potiùs firmissimè, quòd eò, quod in specula positi sunt, & in sublimi, navi conspiciantur nimis acuratè & magis, quàm in cæteris ulcera, verbum quantumvis nulla
passione

passione fœdatum, sed inconsideratè tantùm prolatum rapitur ex ore eorum, & in cor reponitur. Ecquis verò dicere poterit, *mandatum est cor meum, quis me arguet de peccato?* Certè nullus Planeta tam excelsus, quin luminis defectiōnem patiatur, nullus ager tam purgatus, quin rastro egeat & sarculo, nemo tam sanctus, qui non nævos contrahat, vel rubiginem & illuminari dedignamur? nemo omnium id afferet, id detrectabit, ubi de illuminatione, de veritatis agnitione fit mentio; si sic, ut quid vox illa? *prudens ego & prudentior vobis, me quid instruitis ignari, imprudentes & inscii?* Non ita, non ita RR. PP. *nec enim qui se commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat:* doleo ego interea vices eorum, qui optima ducti intentione, non tam verissimè, quàm modestissimè se insinuant amore potiùs & reverentia quàm corrigendi libidine, optimoque zelo ducti & inducti defectus insinuant, & errores, & tamen repulsam patiuntur, quæ talibus post

post hæc fiducia, quis affectus, ubi ad sincerissimam expectationem comperiunt moniti corrugari faciem, inflammari oculos? Hanc cum optimis quibusque vitis aliarum Religionum, credo Religionum ruinam, quia Prælati dedignantur audire monentes. Si Doctor erraverit, quis ei monstrabit errorem; si talis Prælati defectum commiserit, quis eum monebit? quis eum sanabit, si læsus fuerit? *sanet, moneat, corrigat, arguat, corripiat, custodiat eum, qui custodit Israel.*

Certum tamen est, servandam semper, dum corrigere vult subditus Superiorem, modestiam & respectum ad eum, cuius ille gerit vices: adeoque magis puniendi imò arcendi forent ii, qui expertes omnis pudoris, amoris & reverentiæ effutiunt majori cum excessu, quam is erat in Superiore, quem monere cupiebant. Modestissime ergo captâque prius benevolentia & dicendi licentiâ, explicatâ etiam intentione, & amore erga eum, qui

K

Christi

Christi gerit vices, depromat, quod emendandum censet.

Reformatio per proposita.

1. **N**Unquam discutiam, quæ mihi injunguntur, suadentur, aut præscribuntur à superiore, sed obediam simpliciter & sine mora.

2. Respectum semper servabo ad Superiorem, licet is mecum agat leviter & pueriliter, respiciens vicarium à DEO mihi ad videndi normam tradendi ordinatum.

3. Nunquam irreverens, levis, aut nimium familiaris ei ero in vanis sermonibus, quin potius appronatus poplite, aut prostrato corpore frequenter culpam agnoscam coram illo.

4. Cavebo omni modo, ne ipsum aut offendam, ei contradicam, aut eum contristem.

5. Absit à me, ut discutiam, quæ fecit ipse, aut qualis ejus vita, sed juxta mandatum Christi, *quæ dicit faciam: nescit judicare,*

cave,

care, qui didicit obedire, quia hoc tantummodo bonum putat, si preceptis obediat. Gregorius.

6. Semper totus in eam curam incumbam, ut Superioribus meis honorem deferam, illorumque tuear existimationem, neque eos unquam aut in animo, aut apud alios contemnam, vel contemni patiar, quantum in me est, etiamsi quosdam in eis defectus deprehendero, sed excusabo potius, cogitaboq; plures iis peccandi occasiones suppetere, atque infestioribus tentationibus dæmonis pulsari, sicut in præliis majori omnes studio aut capere, aut perimere ducem moliuntur, quam quemlibet cæterorum.

7. Petens ab illis aliquid, faciam id resignato eo carendi animo, ideoque scuto patientiæ me prius communiam.

8. Ab iisdem increpatus non me excusabo facile, sed veniam deprecabor, si res levis fuerit, si gravis, humi prostratus culpam agnoscam.

9. Absit, ut unquam pungitiva in eos verba jactem, rememorans illud Pro-

phetæ: *Qui vos tetigerit, tangit pupillam oculi mei, & qui vos audit, me audit, qui vos spernit, me spernit.*

17. Cellam Superioris mei transiens inclinabo paululum ad monstrandam obedientiam.

Qui suum Superiorem non habet in loco Dei, nec Deus eum habebit loco filii.

GEMITUS XIII.

Quòd inter falsos fratres vivat.

O DEUS ! in quo exulat omnis falsitas, non est veritas, non est charitas, & ego cui fidam, qui vivo inter Religiosos; non est sanè cui tutò possum fidere, imò formant discursus ab hoc, & ab hac; & illa re, & quidquid sincero pectore, rapiunt ipsi de ore meo, verba inquam simplicia, nec ullo vel fuce, vel dolo falsificata deferunt ad Superiores cum multis exaggerationibus, mendaciis & fallaciis, insidiantes in abscondito, ut sagitent in obscuro rectum corde, insidiantur,